

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

FAKTA

- Umsorganarheimið í Grønulíð 3 hefur virkað síðani 2008
- Upptøka til umsorganarheimið fer fram, við at persónar sjálvir venda sær til heimið, ella við at Almannastovan vendir sær til heimið
- Pláss er fyri sjei búfólki. Í lötuni eru seks búfólk í Grønulíð 3
- Endamálið við umsorganarheiminum, er at veita varandi bústað til tey, ið ikki sjálvi megna at fasthalda ein bústað.
- Starvsfólk eru um búfólkið, stuðla teimum, veita hjálp og umsorgan og tryggja teimum virðiligar liviumstøður og skipaðar umstøður

í fleiri førum hevði støðan verið tann, at fólk høvdu sovið úti á gøtuni, ikki havt eina heita song og ongan, sum hevði neyðugu orkuna at vera góður við tey. Blái Krossur byggir á kristnu menniskjafatanina, at eithvørt menniskja er skapt í Guds mynd, og tí hevur ósigandi virði. Vit ynskja, at øll skulu kenna seg elskaðan av Gudi, og tí gera vit hetta umsorganararbeiðið, greiðir Ovi Brim frá.

– Heimið í Grønulíð skal á ongan hátt gerast ein sovipúta ella eitt parkeringspláss, og tí eggja vit eisini fólkunum her til at fara út í lívið aftur. Vit arbeiða fram ímóti, at fólkinu skulu blíva edrú og koma burtur úr rúsevnismissnýtsluni, og vit royna eisini at hjálpa teimum við at finna eitt kamar ella íbúð, um tey

ynskja tað, sigur Ovi Brim.

– Tað týdningarmiklasta er, at vit royna at hjálpa, tá øll onnur hava givið upp. Og tað gera vit í eini vón um bata, ikki einum kravi um bata, sigur Ovi Brim.

Kennir tað sum eitt kall

Ovi Brim dylir ikki fyri, at tað til tíðir er ógvuliga hart og slítandi arbeiði, hann fæst við, og tað eru lötur, har hann hugsar, at hann ikki orkar meir.

– Tað hendir, at eg hugs, at nú orki eg ikki longur. Tá er tað, at eg minni meg sjálfan á, hví eg geri hetta. Minni meg sjálfan á, at eg eri ikki harri yvir hesum fólkunum, men medmenniskja. Tað kundi jú verið umvent – tann persónurin, sum er endaður í hesi

støðuni, kundi líka so væl verið eg, um eg eisini hevði havt tann barndómin, tann uppvøksturinn og tær lívsroyndirnar, sum hesi fólkinu hava, fortelur Ovi Brim.

Hann heldur tað vera av alstórum týdningi, at hóast henda skuggasíðan er at finna í so at siga øllum samfeløgum, eigur hjálp at verða veitt teimum.

– Vit eiga at arbeiða fyri, at eisini hesi menniskjuni kunnu fáa eitt virðiligt lív. Og halda teimum frá at liggja køld úti og sova. Tað eigur alt samfelagið, politiskt og vit sum einstaklingar, at virka fyri. Fólkinu, sum eru komin í hesa syndarligu støðu, ynskja ikki at liva soleiðis. Tað ger eingin. Men lívið hjá teimum háttaði seg nú einaferð soleiðis, sigur Ovi Brim.

Hann vísir á, at tað eisini er rættiliga avbjóðandi, tá hann og hini starvsfólkinu royna at hjálpa búðfólkunum, og tey so ferð aftan á ferð koma heim drukkin ella ávirkað av rúsevnum.

– Har er tað, at eg skal halda fast í, hvat tað er, vit starvsfólkinu gera – hjálpararbeiði á kristnari grund. Tá haldi eg nettupp, at arbeiðið skal vera grundað á, at líkasum Gud hevur elskað okkum, soleiðis eiga vit eisini at elska og vera góð við okkara medmenniskju.

– Hóast eg í dag geri døgurða og gevi eina heita song til eitt av fólkunum, og í orði og talu verði traðkaður niður næsta dag, so skal eg í morgin aftur gera tað sama, sigur Ovi Brim.

Tað er í stóran mun trúgvinn, ið hjálpir Ova Brim í sínum arbeiði.

– Tað er avgjørt mín kristna trúgv, sum ger, at eg orki hetta. Eg haldi, at eg eri kallaður til at vera góður vitnisburður fyri fólk, og tað er millum annað við at gera hetta arbeiðið, sigur Ovi Brim og vísir á, at stuðulin frá konuni og teimum nærmastu annars eisini eru við til at hjálpa honum at gera sítt arbeiði.

Velji at hugsa naivt

At uppliva tær ymisku og ofta syrgiligu menniskjalagnurnar, sum eru at finna á heiminum í Grønulíð, hevur eisini sína ávirkan á Ova Brim.

– Tað er rættiliga ymiskt, hvussu eg verði ávirkaður, men eg vil siga, at eg taki tað til mín. Eg hugs, um hesi fólkinu, tá eg sjálvur fari heim til hús, men eg hugs, eisini um, at eg havi mítt egna lív og gleðist um tað, eg sjálvur havi heima. Annars verður tað ikki haldbært, og eg hevði ikki klárað hetta starvið, sigur Ovi Brim.

Hann vísir á, at tað til tíðir kann vera eitt mótumikið starv, hann hevur, tí í flestu førum broyta fólkinu ikki lívsstíl, hóast Ovi Brim og hini starvsfólkinu hjálpa.

– Eg velji at vera tilvitaður naivur, tí annars hevði eg ikki hildið til hetta arbeiðið. Eg trúgvi upp á, at tað er ein møguleiki hjá øllum at koma burturúr misnýtsluni, men hinvegin eri eg eisini bara menniskja og hugs, ofta, at har er eingin kjansur. Men tá er tað, at eg taki tað tilvitaða valið og sigi við meg sjálfan, at jú har er ein møguleiki, sigur Ovi Brim, sum eisini sigur seg uppliva sólskinssøgur í Grønulíð 3.

– Tað kemur fyri, at eg siggi, at fólk eru flutt úr Grønulíð til eitt vanligt lív við egnum bústaði og føstum arbeiði. Men so haldi eg eisini, at tað er ein sólskinssøga, at hóast ein persónur ber tungt lívsviðføri, er tað altíð onkur, sum orkar persónin. Tað er gleðiligt, sigur Ovi Brim.